

[Justitsministeren.]

hensyn til demonstrationer, og også kender den københavnske politivedtægt, vil jeg dog gerne bruge et par linjer på at sige lidt om denne situation.

Vi har her i landet en grundlovssikret forsamlingsfrihed, og afholdelse af en offentlig forsamling kræver ikke forudgodkendelse af nogen offentlig myndighed, men efter politivedtægten for København skal demonstrationer anmeldes til politiet senest 24 timer, før de afholdes. På baggrund af en sådan anmeldelse kan politiet tage kontakt med de ansvarlige for demonstrationen og herunder drøfte forskellige spørgsmål vedrørende den planlagte demonstration med henblik på at formindske generne ved demonstrationens afholdelse mest muligt. I tilfælde af større demonstrationer udsender politiet altid et passende antal polititjenestemænd for at give mulighed for en rolig og værdig afvikling af demonstrationen. Politiet søger ligeledes at sikre, at der i anledning af demonstrationen opstår færrest mulige gener for udenforstående, men ved større demonstrationer, f.eks. på Christiansborg Slotsplads, kan det ikke undgås, at der af og til opstår visse relativt kortvarige gener særlig for afviklingen af trafikken.

Så vidt jeg ved, har politiet altid fulgt disse retningslinjer, og jeg finder ikke, at den seneste tids erfaringer kan begrunde nogen ændring i politiets forhold til disse spørgsmål.

Jeg vil gerne i den forbindelse pege på, at et enigt folketing ved afslutningen af en forespørgselsdebat den 16. maj 1968 gav udtryk for, at retten til at afholde demonstrationer, hvorved der gives udtryk for en bestemt stillingtagen til aktuelle udenrigs- eller indenrigspolitiske spørgsmål, hører til de umistelige borgerrettigheder i et folkestyret samfund; dette principielle standpunkt finder jeg fortsat bør være gældende.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for det svar, han har givet. Ministeren og jeg er enige om, at den ret, borgerne har til at samle sig, når det gøres på den måde, som er nærmere beskrevet i vores grundlov, bør bevares. Men jeg vil også gerne om retten til demonstration sige, at det vel ikke altid

kan være givet, at en demonstration skal finde sted på en sådan måde, at den lægger gener i vejen for alle øvrige, der ikke tager del i den, og da det i Københavns politivedtægt hedder, at politiet kan foreskrive ændring af rute og mødested, når det må anses for påkrævet af hensyn til færdslen, finder jeg, at der hermed er tilstrækkelig hjemmel til, at man kan sørge for, at der ikke finder demonstrationer og optog sted på tidspunkter og ad ruter, hvor det er til meget stor gene for alle øvrige borgere.

Derfor må jeg mene, at der, uanset at ministeren har ret i — hvad jeg også selv mener — at man skal have lov til at samles, bør lægges visse bånd på dem, der ønsker at give deres mening og deres mishag ved visse ting til kende, på en sådan måde, at det ikke går ud over alle andre.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg har allerede i mit første svar til hr. Hagen Hagensen givet udtryk for, at så længe vi befinder os på, skulle jeg sige det mere generelle plan, bliver vi forholdsvis let enige, for det er klart, at en demonstration også må tilrettelægges på en sådan måde, at det ikke giver større gener end højst nødvendigt, hvis vi nu stadig væk skal udtrykke os på et generelt plan, og at der vel også i den forbindelse kan være tale om, at der er tidspunkter, der er særlig vanskelige. Men når man nu som hovedsynspunkt sætter tyk streg under, at man skal have retten til at demonstrere for at give udtryk for sine holdninger, kan det blive overmåde vanskeligt at gennemføre disse mere generelle synspunkter i en praktisk, en konkret situation. Lad os f.eks. forestille os, at man uden videre generelt sagde: nu afskærer vi adgangen til at holde demonstrationer og forsamlinger på bestemte steder eller på bestemte tidspunkter; hvilke konsekvenser ville det få for hovedsynspunktet: at opretholde forsamlingsfriheden?

Jeg er naturligvis enig med spørgeren i, at de gener, som afholdelsen af en demonstration kan give, så vidt muligt søges undgået for andre, men jeg vil stadig væk fastholde, at de gældende regler i politivedtægten giver et tilstrækkeligt grundlag for at gribe ind i de tilfælde, hvor der måtte være behov for det.